

KRISTEN CICCARELLI

A detailed close-up photograph of an eagle's eye, showing the intricate patterns of its feathers and the sharp, golden-yellow iris. The eye is looking slightly to the right of the frame.

ISKARI

UVĚZNĚNÁ
KRÁLOVNA

KLOKAN

edice
KIO KAN

Copyright © 2018 by Kristen Ciccarelli
Translation © Petra Klůfová, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je zcela fiktivním dílem.
Jména, místa, události a nehody v ní popsané jsou buď
produktem autorčiny představivosti, anebo jsou užity
fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými, či mrtvými, a skutečnými událostmi
je čistě náhodná.

Z anglického originálu ISKARI – THE CAGED QUEEN
přeložila Petra Klůfová
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-021-4

*Pro Ferra'ol, Baldhinu a Grace:
tři zářivé jiskřičky naděje*

Jak přijmout porážku

Zhasni světla.
Zavři dveře na petlici.
Musíš-li plakat, vyhledej horskou bystřinu,
ať přehluší vzlyky.
Chléb hoď do ohně. Víno nech zkysnout.
Sůl prohoď s cukrem.
Necestuj po setmění.
Maskuj se, ať jsi k nepoznání.
I kdyby ses stokrát bál, nebraň se.

Nůž Nebeské tkadleny

Kdysi dávno žil muž jménem Sunder, který miloval život. Dennodenně vstával s úsvitem a zamířil na pole. Okouzleně pozoroval deštěm zavlaženou úrodu, jež v slunci kvapem rostla. Zakládal si na síle svých rukou, kterými sil i sklízel a vystavěl vlastní dům. Ty ruce uměly i ukolébat dítě k spánku.

Sunder svůj život miloval tak silně a vášnivě, že když si pro něj přišla Smrt, schoval se před ní.

Smrt prohledala Sunderův dům, ale nikde ho nenašla.

Volala do polí, ale Sunder se neukázal.

Posléze to Smrt vzdala a odnesla si místo něho náhradu.

Když Sunder konečně vylezl z úkrytu, byl na sebe náramně pyšný, že přechytračil i samu Smrt. Se spokojeným pohvizdováním zamířil polní cestou domů.

Přede dveřmi však zaslechl divné zvuky a strnul.

Uvnitř domu se ozývalo žalostné kvílení.

Sunder otevřel dveře a spatřil manželku, jak klečí na podlaze a na prsa si tiskne jejich maličké dítě. Když honem přiklekl vedle ní, spatřil dcerčina neživá očka. Studené tělíčko.

Prokrel svoje pomýlené chytráctví. V pláči zaskřípal zuby.

Od toho dne Sunder už nevstával s úsvitem. Nežasl nad krásou deště ani sluneční záře. Kdykoliv se rozhlédl po domě, který vybudoval vlastníma rukama, viděl pouze to, co ztratil.

Prosil Smrt, ať mu dceru vrátí. Smrt to však nedokázala. Duši dítěte si už vzala bohyně duší známá pod jménem Nebeská tkadlena.

Sunder se tedy vydal svou chybu odčinit.

Bohyni duší našel sedět u jejího tkalcovského stavu; osnovu tvořily sny živých a útek zase vzpomínky mrtvých lidí. Když Nebeská tkadlena zaslechla Sunderovy kroky, přestala tkát a odložila příze.

Sunder padl bohyni k nohám a přednesl svou prosbu.

„Ovšem za splnění svého přání musíš zaplatit,“ pronesla bohyně.

„Ano, vím. Jsem svolný dát cokoliv.“

Nebeská tkadlena vstala od stavu. „Dlužíš mi svou duši. Svou smrt, jíž jsi unikl pouhým podvodem.“

Sunder zavřel oči a vzpomněl si na déšť hýčkájící jeho úrodu a na slunce, jež poli dodávalo sílu, na zručnost vlastních rukou.

„Vrátím ti dcerčinu duši. Mohu ji opět probudit k životu.“ Nebeská tkadlena sáhla po tkalcovském noži. „Ale musíš zaplatit.“

Klečící Sunder vzhlédl k beztvárné bohyni a souhlasil: „Zaplatím.“

A tak Nebeská tkadlena zvedla nůž...

a odřízla mu duši od těla.

1. kapitola

Sestra jí tvrdila, že vybudovat armádu, svrhnout tyrana a provdat se za krále zabere rok.

Roa to dokázala za pouhé tři měsíce.

A teď seděla v nejmenším pavilonu otcova domu za vyřezávaným akáciovým stolem vyleštěným jako zrcadlo. Od krbu voněl sladký kouř a na jejím rameni si hověla Essie, která do látky zatínala drápky ve stejném rytmu, jakým Roa netrpělivě podupávala na koberci bosými chodidly.

Pět dní strávených náročným dohadováním podmínek příměří se začínalo na obou stranách podepisovat.

Uprostřed stolu ležely na jedné hromadě slavnostní zbraně všech přítomných mužů a žen – dlouhé i krátké nože, elegantní palcáty, lesklé srpovité meče – naskládané mimo dosah na znamení důvěry. Prázdné zůstaly jen tři židle. Patřily zástupcům Domu nebes a neobsazené zůstávaly už týden, což byl fakt, o kterém se nikdo nezmínil. A Roa už vůbec ne.

Civěla na prázdnou židli po své levici a představovala si mladého muže, jenž tu obvykle sedával. Statná ramena. Oči zlaté jak pšenice. Tmavě hnědé vlasy sčesané dozadu nad pohlednou tvář.

Theo, dědic Domu nebes. Roin původní snoubenec.

Odjakživa byl tvrdohlavý. Essiina myšlenka zalila Roinu mysl současně s dalším zarytím drápů do kůže. *Ale takhle ne.*

Roa prstem pohladila křehký okraj křídla svého bílého jestřába. Jejich vzájemné, neslyšně vibrující pouto – Essie ho označovala slůvkem *šum* – mezi nimi žhnulo jasně a hřejivě.

Zradila jsem ho, přiznávala Roa v duchu. Vůbec bych se nedivila, kdyby na mě už nadosmrtně nepromluvil.

Jejich němý rozhovor přerušilo hlučné zachrápání.

Nová královna s jestřábem na rameni se prudce odvrátila od prázdné židle k mladíkovi, který seděl vedle ní. Oknem dovnitř proudilo hřejivé odpolední slunce a ozařovalo jeho neposlušné hnědé kučery. Lokty měl položené na stole a hlavu opřenou o zařatou pěst. Dlouhé tmavé řasy se mu dotýkaly tváří.

Dračí král usnul uprostřed důležitého jednání.

Tento... neschopný líný tvor... byl tím, kvůli němuž se Roa vzdala naprosto všeho.

Podrážděně se rozhlédla po tuctu mužů a žen usazených kolem stolu; šlo o zástupce hlavních rodů z celé pahorkatiny.

Roa se v duchu modlila, aby hosté to chrápání přeslechli.

Samozřejmě marně. Všimli si toho všichni. Dax už celý týden pravidelně usínal při jednáních o mírových smlouvách a tím dával všem najevo, že mu nezáleží na zrušení sankcí uvalených jeho otcem, kvůli nimž Roini lidé rok co rok hladoví.

Ne, tohle Daxe viditelně nezajímalo.

Z toho důvodu se Roa od stolu nehnula ani na minutu. Prosadila si, že podnikne namáhavou cestu na opačný konec písečného oceánu a osobně dohlédne na formulování té životně důležité smlouvy. Po jejím podepsání už Dax nebude dál moct porušovat svoje sliby; ne bez následků.

A právě to byl důvod, proč se všichni sešli tady, v domě Roina dětství, a soustředěně se skláněli nad popsanými svitky.

Roa se přes hromadu zbraní a spícího krále ohlédla po otci a zjistila, že ji pozorně sleduje. Blížila se mu padesátka, kadeřavé černé vlasy mu už prokvetly stříbrem a vypadal hubeněji a unaveněji, než si ho pamatovala. Je možné, aby se tak změnil během její dvouměsíční nepřítomnosti?

Stejně jako Roa byl oblečený do bavlněné tuniky s průstřihem u krku a vzorem Písně sahajícím až k hrdlu.

Řádná dračí královna by měla nosit zářivě barevný kaftan, umně vyšívané pantofle a zlatou korunku na hlavě, ovšem Roa byla především horňanka. Obvykle se oblékala do skromné, nebarvené lněné řízy, kterou jí ušila matka, a k ní si brávala korálkový náhrdelník ze světle modrého berylu.

Otec zachytil Roin pohled a pak sklouzl očima k mladíkovi, jenž bezstarostně pochrupeval vedle ní. Otcův výraz byl jednoznačný.

Nijak neskrýval, že dceru lituje.

Roi se žaludek zafal jako pěst.

Odmítala soucit. Od vlastního otce především.

Roa pod stolem dloubla svého novomanžela do žeber. Tím prudkým pohybem zaskočila Essie, jež bleskově roz-táhla křídla, aby neztratila rovnováhu. Dax se s tlumeným heknutím vytrhl ze spánku, ale místo aby se s kajícím výrazem honem napřímil v zádech, hlasitě zívá a protáhl se – čímž všechny přítomné ještě upozornil na fakt, že skutečně a tvrdě spal.

Jako by chtěl každému ukázat, že probíhající jednání ho vůbec nezajímá.

Muži a ženy usazení kolem stolu se ohlédlí po Roi.

A jak Roa klouzala pohledem po známých tvářích, každý odvrátil oči, jako by se hanbil místo ní. Tito lidé do ní vložili důvěru ve chvíli, když je požádala o vojsko, aby Daxovi pomohla svrhnout jeho otce. Teď tady seděli a styděli se za svou naivitu.

Dcero Písně, jako by se jí tázali v duchu, cos to provedla?

Jejich pohledy se jí vpalovaly pod kůži. Roa zařala pěsti položené na kolenou. Zoufale chtěla schůzku ukončit, ale svitek se smlouvou ještě neobsahoval všechny podpisy.

Obrátila se tedy k Daxovi, jenž opět široce zívá.

„Nudíme tě, můj králi?“ Ani se nenamáhala potlačit hořkost v hlase.

„Ale vůbec ne,“ zapředl a náhle se soustředěně zadíval přes stůl. „Ale během noci jsem se moc nevyspal.“

Roa pohlédla stejným směrem jako Dax, protože Essie neklidně přešlápla z pařátu na pařát; do místnosti právě vstoupila mladá žena. Byla to Roina sestřenice Sara a u boku si přidržovala podnos. Hnědé kudrny měla smotané do uzlu a přichycené slonovinovým hřebenem, zápestí jí zdobily náramky z lesklých mořských mušliček.

Sara začala sbírat šálky s vychladlým čajem a pod královým pohledem se pobaveně usmála.

Roa si zdráhavě vybavila průběh včerejšího večera. Po pijatyce s jejími bratry a bratrance Dax začal flirtovat s přítomnými ženami. Na to si Roa teprve musela zvyknout: na Daxovo flirtování. A navíc by vzala jed na to, že v silné opilosti by dokázal flirtovat i s drakem.

Odvrátila od krále a sestřenice oči, aby neviděla jejich vzájemné úsměvy. Nechtěla vědět, jak daleko ta hra pokročila.

Bohužel, mohla se dívat jen na rozpačité výrazy zástupců ostatních Sidel nebo na prázdnou židli.

Nesnesitelná volba.

Nakonec se Roa rozhodla neuhýbat před důsledky své zrady a zahleděla se přímo na Theovu židli, jako by na ní seděl její bývalý snoubenec a pohled jí oplácel.

Chvílemi si zkusila představit, jak by vypadal její život, kdyby dodržela slib daný Theovi. Nu, každopádně by v domě jejího otce neseděl žádný král z Firgaardu, neflirtoval by s jejími sestřenicemi a neponižoval ji před lidmi, kteří jí byli nejdražší na světě.

A neexistoval by nikdo, kdo by pahorkatině zajistil bezpečí, rozlehl se jí hlavou Essiin hlas. Jestřábí drápky se jí láskyplně zaťaly do ramene. Daxův otec by z nás vycedil poslední kapku krve.

Essie měla pochopitelně pravdu.

Zachovala ses tak, jak bylo nezbytné, otřela se Essie hebkou hlavičkou o Roinu tvář. A všichni to vědí.

Ano, Roa to udělala pro každého obyvatele pahorkatiny, Thea nevyjímaje.

Nedovolí, aby je přemohl a okradl další král z Firgaardianu. Už beztak si tamní vládci toho vzali až moc.

Roa pohládila Essie po jemných pírkách a zadívala se na Daxe. Když svítek doputoval ke králi, podepsal jej, z misky na stole vzal špetku písku a mokrý inkoust posypal. Po oschnutí sfoukl nadbytečný prach a svítek zaroloval, načež ho dvorně podal Roi.

Mezi přítomnými zavládla až hmatatelná úleva. Král svým podpisem stvrdil, že dodrží daný slib a konečně je zbaví tyranie vládců Firgaardu.

V místnosti se rázem rozproudil hovor a smích.

Pak se objevila služebná se džbánem vína a Roa se zachmuřila. Uběhly už roky od chvíle, kdy otec nabídl hostům víno. Na pahorkatině si takový luxus mohl mezi horňany dovolit málokdo.

Co si teď její rodina odepře, aby v tomto měsíci vyrovnala nečekanou rozmařilost?

Dax v blahé nevědomosti naplnil dva rudé keramické poháry a pak ledabytle přehodil paži přes opěradlo Roiny židle. Essie vyplašená jeho blízkostí rázem vzlétla z Roina ramene.

Sestra uvězněná v ptačím těle doprovázela Rou už téměř osm let na každém kroku – o čemž svědčily drobounké jizvy po ptačích drápcích – takže Roa si bez ní rázem připadala jako nahá.

S pohárem v ruce se Dax naklonil těsně k ní.

„Na mír!“ pronesl tiše a přitom ji zahalil oblakem své mátové vůně.

Roa se na Daxe neodvážila podívat. Dobře věděla, jaké kouzlo vyzařují jeho vřelé hnědé oči. Jaký příslib čiší z oblouku jeho rtů. Byla až příliš často svědkem toho, jak dívky podléhají Daxovu šarmu, aby se proti němu vědomě neobrnila.

Soustředila se na místečko na Daxově hrdle, kde pravidelně tepala žíla, a vzala si od něho pohár se slovy: „Na krále, kteří dokážou držet dané slovo!“

Na zlomek vteřiny zachytila jeho pohled a měla dojem, že se v něm kmitla prchavá jiskřička pobavení, ale vzápětí zmizela za maskou zdvořilého úsměvu.

Roa ten úsměv nenáviděla. Nesnášela, co s ní dělal.

Rázně postavila pohár na stůl a vstala.

„Zřejmě jsme hotovi,“ prohlásila a v hromadě zbraní na stole hledala svůj srpovitý meč. Ohlédla se po otci. „Teď mě jistě omluvíte, mám ještě práci.“

Roa vylovila svůj srpovitý meč, ale na otcovu odpověď už nečekala. Zamířila k otevřeným dveřím a ani se neohlédla.

Essie plavně vyletěla za ní.

Roa se tryskem řítila za hranice Písně. Poppyina kopyta bušila do rozpálené popukané země a odnášela ji pryč od otcova sídla. Dál od mladého krále.

Ten širý známý svět se pro ni změnil ve vězení. Vkročila do něj sice dobrovolně, ale stále s pouty na rukou.

V polovině cesty Roa v sobě zachytila důvěrně známý šum. Instinktivně vzhlédla a vysoko nad hlavou spatřila bílého jestřába.

Essie.

Navzdory té vzdálenosti vycítila sestřino rozrušení.

Kam jedeš? volala na ni sestra. *Nestihneš Sdílení.*

Poppy zvolnila do klusu a Roa se prudce napřímila v sedle.

No ano! Na tuto zvyklost úplně zapomněla!

Jednou týdně se v Domě písně konala večere pro nejchudší hornány, na něž sankce království Firgaardianu dolehly nejtíživěji. O těch večerech bylo sídlo plné k prasknutí, protože ti nejpotřebnější dostávali pohostění a výslužku ze všeho, co bylo možné sehnat.

Měla bys tam být jako vždy, nedala se odbýt Essie, která se stále držela Roi nad hlavou. Dodáváš jim naději.

Ovšem návrat do Domu písně znamenal čelit Daxovi; dívat se, jak popíjí otcovo víno a flirtuje se všemi děvčaty v domácnosti.

Už řadu dní mu Roa poslušně sedávala po boku a v myšlenkách se propalovala do mysli svého dvojčete. *Jestli zůstanu v jeho přítomnosti ještě vteřinu, tak... Zafala nehty do uzdy. Vezmu svůj slib zpět.*

Ano, zpět ho vzít stále mohla. Manželství nebylo zkonsumováno. Což znamenalo, že ho lze anulovat.

Ale kdo by nás v tom případě ochránil? namítla Essie.

A o to šlo. Tohle rozhodnutí Rou čekalo. Měla za povinnost zajistit svým lidem bezpečí.

Původně myslela, že vyměnit svobodu za obranu a ochranu horňanů bude snazší. Neuvědomila si, že sama zaplatí něčím víc než svobodou.

V hlavě jí opět zazněl sestřin tichý, mírný hlas: *Měla bys být opatrnější. Tvoje nepřítomnost je už lidem nápadná.*

Domů do Domu písně dorazili už před šesti dny a Roa od té doby mizela každou noc.

No a co, že je nápadná! odsekla v duchu a pobídla Poppy do cvalu.

V dálce se rudohnědá hlinitá pláň postupně přelévávala do zeleného lesa. Roa zamířila k utajené stezce mezi akáciemi. Vjela do lesního šera v místech, kde se kdysi hrdě tyčilo páté Sídlo..., z něž zůstaly pouhé ruiny.

Sestřino zoufalství ji proklálo jako nabroušený šíp. Roa ho ignorovala.

Slyšíš? Essiin hlas jí zablikal v myšlenkách; jestřáb se s námahou snažil udržet tempo a bušil elegantními bílými křídly do vichru, jenž je srážel nazpátek. *Nemůžeš jenom tak utéct!*

Jsem královna! odsekla Roa v duchu. *Můžu dělat, co se mi zachce.*

Ano, ale ty se jako královna nechováš! Esiiny myšlenky teď zněly slabě, z dálky. Vyvádíš jako vyjukané... sobecké dítě.

To zabořilo.

Roa k jestřábímu obrysu své sestry vystřelila mrazivou myšlenku.

Essie jí odsekla stejným pocitem – a ještě silnějším.

Těsně předtím, než se Poppy zastavila před hradbou lesa, aby do něj vkročila, bílý jestřáb vyrazil pronikavý skřek. Rou ten zvuk zasáhl jak bolestivý úder. Zachmuřeně se ohlédla a spatřila Essie – bílou tečku na oranžovém nebi – jak zápasí s víchrem ve snaze sestru dohonit.

Další a ještě mocnější úder. Roa bolestí sykla. Sevřela uzdu v pěstích a do sestřiny mysli vyslala vzkaz: *Pokud mě chceš ranit, daři se ti to.*

Essie neodpověděla.

Roa původně věřila, že ji Essie pochopí. Vždyť její sestra líp než kdokoliv jiný znala život v zajetí. Ovšem, stejně jako Roina kamarádka Lirabel se v posledních dnech i Essie stavěla víc a víc na Daxovu stranu. Kdoví, možná i ji okouznil jeho směšný šarm.

Roa se od sestry trochu našťavaně odvrátila a bez dalšího čekání vjela mezi stromy.

Essie ji najde. Vždycky ji našla. Spojovalo je neviditelné, ale přesto zářivé, silné, doslova sršící pouto. Roa svou sestru vnímala na každém kroku; cítila křehký obrys její duše, i když je dělila širá poušť.

Palisandry tu stály v plném květu. Zem pokrýl tak nádherný koberec fialových okvětních plátků, že podobnou krásu neměli ani v paláci. Roa plnými doušky lokala jejich sladkou vůni, zatímco Poppy s ní mířila k bráně Domu stínů.

Lidé tvrdili, že tohle místo je zkažené. Kdysi dávno tu zemřel člověk a jeho blízcí zde neprovedli nezbytný obřad, a tak nepřetali pouto mezi světem živých a mrtvých. Na-

konec na Usebrání – nejdelší noc v roce – se mužova duše zvrhla a vyvraždila celou domácnost.

Aspoň tak hovořila pověst.

Zkažené duše byly nebezpečné, a právě proto bylo třeba řídit se obřadními pravidly.

Nu ano, ale i kdyby pověst stála na pravdivém základě, mužova duše odtud už dávno vyvanula.

Roa sesedla, uvázala Poppy k větvi a bortícím se vchodem vstoupila do ruiny. Bloudila sály beze stropů i střechy a vzpomínala na prázdnou židli, která při podpisu smlouvy stála po jejím boku. Byla to jasná urážka, ovšem to ona urazila Thea jako první. Rod Nebe jako jediný hlasoval proti přijetí Daxovy pomoci. Ale na pahorkatině bylo vždy třeba dosáhnout jednohlasného rozhodnutí, aby král směl s vojskem vytáhnout na druhý konec písečného moře. A Roa ten zákon porušila.

A pak Theovi zlomila srdce.

Teď v ruině bývalého sídla prozkoumávala každý kout.

Nepřijel, pomyslela si odevzdaně.

Theo si nepřál, aby pomohla Daxovi. Byl přesvědčený, že pokud Roa jednou odjede, nikdy se nevrátí zpět.

Mýlil ses, namítla v duchu. *Vrátila jsem se.*

Ano, je tady. Je v těchto ruinách, na obvyklém místě jejich schůzek – a čeká na něho už pátou noc v řadě.

A během těch pěti nocí se Theo neukázal ani jedinkrát, protože Roa se vdala za Daxe a stala se královnou.

A pro Thea teď byla ztracená.

Vysoko v korunách stromů burácel vichr. Roa vyšplhala na okenní římsu v rozpadající se zdi, zády se opřela o studený kámen a obličej zaryla do dlaní.

Teď jsi královna, připomněla si v duchu. *Královny nepláčou.*

Přesně to by jí řekla Essie. Kdyby tu byla.

Během čekání na přílet sestry Roa přemýšlela o studu v otcových očích. V očích všech ostatních.

Možná je lepší, že se tam Theo neukázal. Nebyla si jistá, zda by jeho pohled vůbec snesla.

Když ale uběhlo stokrát sto úderů srdce a Essie byla stále v nedohlednu, Roa vzhlédla nad koruny stromů, kde začínala tmavnout obloha.

Instinktivně zapátrala pohledem po Esiiných dvou oblíbených hvězdách. *Hvězdná dvojčata*, říkávala jim sestra. Milovala báje o Nebeské tkadleně, bohyni, jež z lidských duší přede hvězdy a ty pak vetkává na oblohu.

Roa si představila, jak Nebeská tkadlena upřede z Esiiny duše hvězdu a zavěsí ji na oblohu, osamělou, bez Roy.

Zamrazilo ji v útrokách.

Kde se sestra zdržela tak dlouho?

Roa zapátrala po obvyklé sršivé vibraci hluboko v duši. To hřejivé a téměř hmatatelné pouto sestry spojovalo ještě před Essinou tragédií.

Tentokrát však Roa zjistila, že spojení je vlašné, téměř nevystopovatelné, jako předsmrtný tep.

Essie?

Žádná odpověď.

Roa seskočila z římsy a prázdnými pobořenými sály se vrátila k východu.

„Essie?“ zvolala. „Kde jsi?“ Odpověděla jí jen ozvěna.

Roi se rozbušilo srdce. Sestřino odmlčení bylo divné. I její nedávná odtažitost.

Essie, pokud je to vtip, není moc k smíchu.

Před vchodem do ruiny Roa odvázala Poppy a rychle se vyhoupla do sedla. Rozjela se zpět k lesu. Dorazila tam dlouho po západu slunce a obloha zatím ztemněla jako inkoust, ale nikde na ní neviděla stopu po bílém ptákoví.

Roa si přiložila ruce k ústům a vykřikla sestřino jméno.

„Essie!“

Hlas se rozlehl krajem a odumřel. Vítr jí za zády šustil listím.

O jedné věci sestry spolu nikdy nemluvily, jako by se vyřčením mohla změnit ve skutečnost: duše, jež hned nepřešla na druhý břeh, nemohla ve světě lidí zůstat navždy. Vábení smrti a Usebrání bývá příliš silné.

Jenže Essie tomu vábení vzdorovala už dlouhých osm let. Roa s pohledem zdviženým ke hvězdám zlomeně zašeptala: „Essie, kde jsi?“

Příběh dvou sester

Kdysi žily dvě sestry, jež přišly na svět během nejdelší noci v roce. Ta noc není určena k oslavě nového života, ale k rozloučení s mrtvými. Právě proto se jí říká noc Usebrání.

Porodní báby se pokusily porod sester urychlit. Marně. Tak se ho aspoň snažily oddálit. Ale děvčátka se jakoby natruc narodila přesně o půlnoci.

Většina novorozenců reaguje na první doušek života pláčem, protože příchod na svět je vyděsí a uklidní je až matčina útěcha.

Dvěma sestřičkám však neukápla ani slza. Vstoupily do světa pokojně, ve vzájemném objetí, jako by jinou útěchu nehledaly a nepotřebovaly; jako by se – dokud budou spolu – neměly čeho bát.

Ale na tom vlastně nebylo nic podivného.

To podivné teprve následovalo.

Jejich matka Desta si povšimla, že pokud se jedna z dívenek rozpláče, druhá ji ukonejší. A kdykoliv pláčou obě, v zahradě vadnou květiny. A po čase Desta zjistila, že když záchvat vzteku dostanou obě její

dcerky naráz, sklo v oknech popraská a zrcadla se roztříští.

Jako kdyby svou spojenou myslí dokázaly otřást světem až základech, aby se sklonil před jejich vůlí.

Pokud se Desta dcerušek zeptala, kdo to zrcadlo rozbil, jedna či druhá vždy odpověděla: „To my neudělaly, maminko. To pouto. Šum.“

„Pouto?“ nechápala Desta. „Co to je? Proč mu říkáte šum?“

Děvčátka nevěřicně kulila na matku očka.

„Přece taková hřejivá záře, co lidi spojuje jako bzučící strunka. Copak vy s tatínkem nemáte taky takovou?“

Ne. Desta s otcem děvčátek podobné pouto neměla, ale když o tom vyprávěla manželovi, jen mávl rukou, že jde o fantazie dvojčat, jež tráví příliš mnoho času výhradně spolu. Pravda, sestřičky si spolu hrály, učily se, společně i spaly... málokdy se od sebe vzdálily aspoň na okamžik.

„Prospělo by jim mít další kamarády,“ řekl manželce a Desta souhlasila. Napsala své dávné přítelkyni Amině, jejíž syn Dax měl každým rokem větší a větší potíže zvládnout školní učivo. Jeho vyučující nad ním zlomili hůl se slovy, že je negramotný a nevzdělavatelný, a Amina z toho byla celá utrápená. Desta jí proto navrhla, ať hošíka pošle na léto do Domu písňě.

Třeba hry s chlapcem vyléčí dcerky z toho nezdravého pouta, slibovala si Desta, kterou už unavovalo sledovat umírající růže.

Bylo by krásné, kdyby přítomnost dalších dětí v domě znamenala, že Desta se nadále obejde bez neustálého dokupování rozbitých zrcadel.

2. kapitola

Pouto mezi Roou a Essie nikdo nechápal. Před nehodou lidé jejich vztah považovali za podivný – či huň, dokonce za děsivý. Roa to však brala jako samozřejmost. Neuměla bez něj fungovat. Byla to Essie, kdo pouto přirovnal k hřejivému zářivému vláknu, jež v nich chvějivě bzučelo jako píseň, a vymyslela pro něj i název: *Šum*.

Po nehodě se pouto mezi sestrami změnilo; už nedokázaly navzájem odlišit svoje myšlenky a pocity a – především – bolest.

Splynuly vjedno.

Už skoro osm let Essie žila jen v Roině hlavě a Roa zase v té Essiině.

A právě proto sestřino odmlčení tak děsilo.

Možná se Essie vrátila zpátky do Domu písně, doufala Roa v tichu noci, přerušovaném pouze nepravidelným dechem Poppy.

Upřela pohled do dálky na rozeklané, inkoustově modré pohoří; čím vzdálenější štít, tím byl tmavší. Půlměsíc zaléval pláň stříbřitým svitem a odrážel se od Poppyiny zpcené srsti.

Tu a tam se nahoře kmitl stín. Draci, věděla Roa.

Kdysi tu žila celá dračí hejna; vlastně až donedávna. Daxovi lidé létali na dracích vysoko po obloze. Bohužel, pod vládou kruté královny – jeho babičky – se draksoři a draci obrátili proti sobě. Z bývalých spojenců se stali zahořklí nepřátelé. Trvalo to až do chvíle, kdy Daxova sestra Asha udělala tomu zvrhlému režimu přítrž.

A od té doby se draci postupně vraceli.

Do známých stájí Domu písně Poppy s Roou na hřbetě vklopýtala až po půlnoci. Přivítalo je tiché frkání a svist

koňských ohonů. Stání byla čerstvě vykydaná a voněla suchou hlínou a čerstvým senem.

Roa chvatně odsedlala Poppy a po příjezdové cestě se rozběhla k sídlu. Všechna světla Domu písňe byla zhasnutá včetně ohně v krbu ústředního sálu.

„Essie?“ zvolala a natáhla ruku nad hlavu, jako by se snažila poslepu nahnát to zářivé vibrující vlákno.

Zaštěkáním jí odpověděli jen psi – Nola a Nin. Sotva ji poznali, vrhli se jí vstříc a snažili se jí ulízat k smrti. Roa proběhla kolem nich a mezi řadami fíkovníků došla ke vchodu.

Uvnitř vládla černočerná tma, proto se Roa rukou přidržovala kamenné zdi. Drsný kámen byl na dotek jiný než omítnuté stěny paláce. Roa dávala přednost svým hliněným podlahám a hrubě vytesaným oknům před mozaikovou dlažbou, stejně jako měla radši pach kouře a akácií než vůni máty a citrusů.

Tohle byl jiný svět. Její. A tento svět zítra opustí – po druhé a navždy.

Opět zavolala sestru.

Opět žádná odpověď.

Essie by ale bez rozloučení s Roou nikdy neodešla.

Byly nerozlučná dvojice. A zítra ráno Roa odjede přes poušť s manželem, jehož nemiluje, do města, které není jejím domovem. Nemůže tam odjet sama! Bez sestry se neobejde!

U dveří své a Daxovy ložnice se snažila potlačit paniku. *Prostě se hněvá, že jsem jí ujela*, namlouvala si. Pokoušela se uvěřit, že ráno jako obvykle najde Essie uvelebenou na polštáři vedle své hlavy.

Roa zkusila zaplašit všechny obavy, vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře. Oknem se dovnitř lila měsíční záře přímo na postel.

Na prázdnou postel.

To nebylo nic nečekaného. Roa se Daxově posteli vyhýbala jak morové ráně a Dax na oplátku vyhledával lůžka jiných žen.

Její rodina o tom neměla ani potuchy; nevěděla, o čem se šušká na chodbách královského paláce ve Firgaardu: že Roin manžel si noc co noc bere do lože jinou ženu.

Normálně by Roi bylo jedno, s kým se Dax tahá, hlavně když se vyhýbá její posteli. Manželství s Daxem tak pro ni bylo snazší.

Ale dnes večer? Možná za to mohla pronikavá bolest ze sestřina zmizení, možná těch dlouhých pět dní, kdy od Daxe musela snášet opakované ponížení..., ale dnes Roa tu prázdnou postel brala jako osobní urážku.

Palác byl její *domov*. Téměř každá dívka pod zdejší střechou s ní byla spřízněná.

Roa měla sto chutí něco roztrískat vzteky – ale tím by probudila rodinu, která by se přišla vyptávat, co se děje.

Nakonec pouze zamířila k dřevěné truhle u nohou postele a zvedla víko vykládané slonovinou – dar od matky. Shodila lněné šaty a přes hlavu si chvatně přetáhla noční košili. Přesvědčila se, že na lýtku jí dobře drží pouzdro s nožem – s Essiiným nožem, který slíbila ohlídat – a začala si zapínat knoflíky u krku.

Náhle k ní z chodby dolétly hlasy.

Slyšela je sice jen tlumeně, nezřetelně, ale poznala, že jeden hlas patří mladému muži a druhý dívce. Hihňali se jako v opilosti a jednou se navzájem šeptem okřikli. Roa sice netušila, kdo to je, ale zřejmě šlo o někoho z hostů.

Blížili se ke dveřím.

Roa zařala pěsti. Na jednu stranu toužila dveře rozrazit, najít si záminku vytasit sestřin nůž a počkat na Daxe. Její unavenější, utrápenější já jí však poradilo: *Uteč!*

Poslechla.

Otevřela okno a vyhoupla se na římsu ve stejném okamžiku, kdy hlasy zazněly přímo u dveří. Roa se nezdržovala zjišťováním, s kým je Dax tentokrát, a seskočila do zahrady. Než se dveře otevřely, už běžela k Lirabelinu pokoji.

V kamarádčině posteli přespávala už týden, takže jedna další noc nebude hrát roli.

Už od Essiiny nehody měla Roa ve zvyku lézt na noc k Lirabel. Potřebovala vědět, že vedle ní leží ještě někdo, chtěla cítit tlukot dalšího srdce... Přinášelo jí to útěchu.

Věděla, že přijde večer, kdy si Dax od ní vezme to, co mu dluží. Zabránit tomu nemohla. Král potřebuje dědice a Roa je jeho královna. A povinností každé královny je rodit nástupníky trůnu.

Ale dnes v noci ještě ne.

Rozdělený národ

Když První Namsara přinesl z pouště posvátný plamen a založil Firgaard, město nemělo žádného vládce a neobklopovaly ho hradby. Národ božského Starce si svoje město spravoval sám. Každý hlas měl svou váhu a všechna rozhodnutí byla společná. Kdo měl hojnost, dělil se s těmi, kteří trpěli nedostatkem. Slabí a nemocní se těšili stejné vážnosti jako silní a zdraví.

Starcův národ věřil, že lidé k sobě patří, a proto se všichni o sebe navzájem starali.

Ovšem jak ubíhala léta a počet lidí narůstal, neshody přerostly v nepřátelství. Lidé se odnaučili vidět ostatní jako sobě rovné. Zapomněli, že nuzáci jsou stejně důležití jako boháči. Zapomněli, že každý hlas má stejnou hodnotu.

Starcův národ zapomněl, že lidé mají držet při sobě.

Obyvatelé města tedy zatoužili po králi, který by vytvořil pevně dané zákony a podle nich vládl. Zatou-

žili po armádě, jež by je chránila, po hradbách, které by zabránily příchodu cizinců.

Ovšem takhle si to božský Stařec původně nepředstavoval. Jeho lidem to však bylo jedno... až na hrstku oddaných.

A ta hrstka nezkažených byla stále přesvědčena, že rozhodnutí by měla vznikat po vzoru stromu – od země a mnoha kořenů směrem vzhůru. Nelíbilo se jim stavění hradeb a placená armáda, která s pomocí mečů udrží nepřítel před hranicemi města – protože nevěřili, že existuje nepřítel.

Za svoje názory si vysloužili pronásledování a odsouzení jako fanatici. Nakonec se s těžkým srdcem rozhodli Firgaard opustit.

Nebylo to však snadné.

Městu totiž mezitím začal vládnout král. Nu, a který král by měl zájem na odchodu poddaných? Ovládal Firgaard a okolní kraj, od pohoří přes poušť až k moři.

„Ale přesto,“ oznámil král, „zachovám se k vám velkoryse.“

Nabídl odpadlíkům darem pahorkatinu za pouští s tím, že je nechá v míru odejít, avšak s jednou podmínkou: dokud zůstanou žít za městskými hradbami, budou odvádět daň ve výši jedné desetiny své celoroční úrody.

Souhlasili, neboť neměli na vybranou.

Společně vykonali dlouhou pouť za písečné duny a na pahorkatině si vybudovali pět Hlavních sídel. Přísahali si, že zachovají své staré obyčeje, čili že budou pohostinní a nepostaví žádné ochranné hradby a že si budou pomáhat navzájem. A především, že všechna rozhodnutí budou činit společně, aby bylo slyšet všechny hlasy.

A co bylo hlavní: že nikdy nezapomenou na svou sounáležitost.

Když ze vzdálených zemí prchali lidé před hladomorem či záplavami, město Firgaard před nimi zavřelo brány, zatímco pět Hlavních sídel na pahorkatinně přijalo cizince pod svou střechu. Dali jim půdu, aby si mohli vystavět nové domovy, a podělili se s nimi o všechno, co měli. Cizinci tedy zůstali a ženi-
nili se a vdávali s původními hostiteli, bránili je proti nepřátelům, před nimiž sami uprchli, a přinesli jim nové báje a bohy: Nebeskou tkadlenu, strážkyni všech duší, a její dar Usebrání. Nově příchozí navíc ovládali umění vykovat ostré čepele a své hostitele – nyní již bratry – naučili, že v čase největšího ohrožení je třeba pozvednout zbraň na obranu svých bližních.

Jak se roky slévaly do staletí, lidé z pahorkatiny se stále méně podobali obyvatelům Firgaardu, k nimž kdysi patřivali. A když v druhých nevidíš odraz sebe sama, začneš je považovat za nepřátele.

V tomto ohledu nový národ zradil své dávné přesvědčení, že nepřátelé neexistují.

3. kapitola

„Jak to myslíš, že jsi nepřibalil můj stan?“ Roa se prudce obrátila k bratrovi, jenž právě odepínal koni uzdu.

Po celodenní jízdě teď slunce sálalo nízko nad obzorem a přes zlatý písek se valily mocné vlny vedra. Výprava zastavila předčasně, protože zvědové nedaleko zpozorovali hejno draků. Většina lidí viděla v jejich ná-

vratu důkaz toho, že království se konečně uzdravuje, ale stále šlo o nebezpečné predátory a bylo rozumné se jim vyhýbat.

„Nebýlo na něj místo,“ broukl Jas, zatímco přivazoval koně k ostatním. Kolem hlavy a ramen měl volně ovázaný vyrudlý fialový šátek chránící ho před sluncem a u boků mu visely dva zaslouženě získané dlouhé nože s vyrytým motivem Písně.

„Nechápu. Takže můj stan vážně nemáš?“

Bratr se k Roi obrátil a zvedl ruce dlaněmi nahoru. „Omlouvám se, ale jinak to nešlo.“

„A kde mám podle tebe spát?“

Jas se zadíval na druhý konec tábora, kde do pasu nahý Dax stavěl stan bez pomoci ostatních. Když se ohnul, aby zatloukl kolíky do země, na zádech se mu zaleskl pot. Na první pohled Roa poznala, že ty slabé kolíky nestačí, aby stan udržely i ve vichřici.

Roa se kvůli tomu s Daxem hádala už během předchozí výpravy po pahorkatině, a tehdy jí slíbil, že hned po návratu do Domu písně obstará pevnější stany.

Další slib, co Dax nedodržel, pomyslela si Roa hořce. Nekoupil nové stany, stejně jako neodvolal sankce uvalené na její lid a nesestavil demokratičtější radu.

Tohle všechno jí totiž před povstáním nasliboval.

Ale to by měla zajistit smlouva, vzpomněla si Roa a snažila se zklidnit. *Ta ho po návratu do města přiměje dodržet závazné slovo, pokud už je pouhá čest slabá a nestačí.* Však ona na to už dohlédne.

„Můžeš přespat v Daxově stanu,“ upozornil ji Jas.

Roa se po bratrovi prudce ohlédla.

Připadalo jí to jako nátlak. Zrada. Jas dobře věděl, jak se Roa k přespání v Daxově stanu staví. Proč jí to udělal?

„Nechápu, v čem je problém.“ Z Jasova hlasu čišelo zoufalství. Černé kučery nad čelem měl zvlhlé potem.

„Není snad tvůj manžel? Neměla bys v jeho stanu spát automaticky?“

Tišeji dodal: „Lidi už o tom začínají mluvit.“

Roa loupla po bratrovi sžíravým pohledem, ale ten trucovitě dořekl: „A včera večer jsi chyběla na Sdílení. Kam ses vlastně vytratila?“

„To je moje věc.“ Pod ochranným šátkem bylo vedro a Roa si zápěstím otřela zpocené čelo.

„Vdala ses za krále, Roo. Nemůžeš utíkat na schůzky s Theem, jak se ti zamane.“

Roa se rozhlédla, ale všichni ostatní byli daleko vepředu. Tady je nemohl nikdo slyšet.

„Proč se ptáš, když jsi věděl, kde jsem?“ zavrčela.

Jas neodpověděl, jen se upřeně zadíval dopředu, kde Dax přestal zatloukat kolíky a vstal, protože se k němu přiblížila Lirabel. Spolu poodešli od tábora a zastavili se s hlavami u sebe, zabraní do vážného rozhovoru.

„A ostatně, je to jinak, než myslíš,“ přiznala Roa. „Jela jsem sice za Theem, ale on se na schůzce zatím ani jednou neukázal.“

Jas se na sestru pozorně zadíval.

„Nezahlédla jsem ho už řadu měsíců. Dokonce neodpověděl ani na moje dopisy.“

„No, těžko mu to můžeš vyčítat. Zlomila jsi mu srdce.“

Roa sklopila hlavu jako pokárané děčko.

Jas opět zatěkal očima k dívce hovořící s králem. Roa se také po Lirabel ohlédla. Když včera večer vklouzla do kamarádčiny postele, byla prázdná a Lirabel se až do východu slunce neukázala.

Z jakého důvodu? To si Roa radši nechtěla představit.

Teď měla Lirabel vlasy zakryté šmolkově modrým šátkem, zpod nějž vykukovalo jen pár černých kudrn, a pod očima se jí rýsovaly temné kruhy. Zdála se... rozrušená. Dax ji opakovaně vzal za paži, jako by se ji pokoušel uchlácholit.

Roa mlčky pozorovala bratra, jenž z Lirabel nespouštěl oči. Když si vzpomněla na minulé dny, náhle si uvědomila, že ty dva už nevidá ve stejné místnosti. Dokonce nedávno u večere Lirabel chvatně odešla ve stejný okamžik, kdy se ve dveřích objevil Jas. Roi by na tom nebylo nic divného, kdyby se Lirabel nezachovala navlas stejně i druhý den u snídaně.

Zvláštní, že se ti dva náhle jeden druhému vyhýbali. Jas měl k Lirabel odjakživa blízko, táhl se za ní jako štěně, a Lirabel – jež u nich dlouhé roky strávila jako schovanka, a proto se cítila jejich otci zavázaná – věřila, že Jase prostě musí strpět.

Ovšem teď, po korunovaci, kdy Dax povýšil Lirabelino postavení z chovanky na královského emisara, trávil s Lirabel mnohem víc času než Jas. Lirabel mu sedávala po boku při jednáních. Psala dopisy, které jí diktoval. Na zavolání přiběhla kdykoliv, na rozkaz šla kamkoliv. A nedržela si odstup pouze od Jase. Nedávno se objevila propast i mezi ní a Rooou, a postupem doby se stále rozšiřovala. Roa neměla potuchy, jak k tomu došlo, ani jak tu propast překlenout. Nedostala šanci, protože Lirabel byla buď s králem nebo mimo sídlo; jako by se Roi vyhýbala.

„Theo potřebuje čas,“ vytrhl Jas Rou z myšlenek. „Zkus mu ho dopřát. Nesmíš na něho naléhat.“

Roa zařala zuby. „Chceš říct, že se ho mám vzdát.“

Jas vzal sestru kolem ramen a přivinul si ji do náruče. Byl sice o rok mladší než ona, ale o hodně ji přečnival. „Chápu, že to není snadné. Hlavně bych si nepřál, aby ti někdo ublížil, chápeš?“

Roa vdechla pach Jasova oděvu – naslédle kouřový jako oheň v krbu. „Theo by mi nikdy neublížil,“ namítla.

Jas si opět povzddechl, tentokrát už podrážděně. „Mluvím o Firgaardu. Pro ně jsi královna z ciziny. Už předem ti nedůvěřují, Roo.“ Pevně jí stiskl rameno. „Tvoje noční výlety nešly přehlédnout.“ Bylo to stejné, jako když ji Essie

varovala: „Získá-li soud v hlavním městě neotřesitelný důkaz, že jsi zradila...“

„Copak *králova* zrada nikomu nevádí?“ vybuchla Roa. „Všichni se tváří, jako by Daxovy *noční zálety* byly v pořádku, ale když se vytratím já, můj vlastní bratr mě obviní ze zrady?“

„Já tě přece...“ Jas sestru pustil z objetí. „Z ničeho tě neobviňuju. Pochop, že mi jen záleží na tvém bezpečí!“

Roa se po těch slovech naježila. „V životě jsem tvou ochranu nepotřebovala, jasné?“

„Roo...“

Ne, už toho měla plné zuby. Rázně změnila téma. „Doprovodíš nás až do cíle?“

Jas si nad sestřinou tvrdohlavostí jen povzdechl a přisvědčil: „Slíbil jsem otci, že na tebe dohlédnu, dokud se v pořádku nedostaneš až do města.“

„A zdržíš se nějakou dobu?“

„Pouze do Usebrání.“

Usebrání byl horňanský svátek, který připadal na nejdelší noc v roce. Zbývaly do něj pouhé dva týdny. Byl to den, na který se Roa těšila celý rok – den, kdy se Essie vracela její skutečná podoba.

Při pomyšlení na sestru se Roa odmlčela a dotkla se svého ramene, kde Essie tak dlouho sedávala. Bez bílého jestřába měla pocit, že ztrácí rovnováhu; jako by jí polovina těla chyběla.

Kde jsi? zvolala v duchu a vzhlédla k pusté obloze.

Po probuzení zklamaně zjistila, že sestřino místo na polštáři je prázdné. Roa mnohokrát zkoušela sestru přivolat, ale nedočkala se odpovědi.

Na tak dlouhou dobu Essie ještě nikdy nezmizela. Při tom pomyšlení se Roi udělalo zle od žaludku.

Pokusila se nevolnost potlačit. *Ať je sestra kdekoliv, jistě mě najde.* Essie ji našla pokaždé.

Když se Roa s Jaseem vraceli do tábora, hluboko v sobě ucítila zakmitnutí šumu, jako když se plamínek svíčky snaží nezhasnout.

Během předchozí cesty po pahorkatině Rou nepraktičnost stanů zaskočila, ale teď jí náhle bylo jedno, že nevznikly pod rukama prakticky uvažujících a zkušených řemeslníků. Lidé z města Firgaard si potrpěli na pestré panely a ozdobné sestehování, což bylo jistě krásné, ale do strohých pouštních podmínek zcela nevhodné. Čert vem typickou touhu královských poddaných předvádět svoje bohatství a rukodělnou zručnost, když o pahorkatině a přežití v poušti nevěděli, co by se za nehet vešlo.

Zrovna teď Roi záleželo jen na sestřině návratu.

Essie už byla pryč celou noc a celý den, a Roa bez ní začínala panikařit.

Po západu slunce vyšel stříbrný měsíc a s sebou přinesl chlad. V hloubi pouště vládly extrémní teploty: během dne slunce sálalo žhavě a vražedně jako výheň, a v noci žár vystřídal zabijácký mráz. Nezkušeného a nevybaveného člověka to mohlo stát život, a proto si po setmění všichni zalezli do stanů.

Roa se venku zdržela déle než ostatní a rozklepaná zimou hledala na temné obloze známky po sestře. Když chlad už začal být nesnesitelný a nebylo možné ten nevyhnutelný krok déle odkládat, Roa neochotně zamířila k Daxovu stanu.

Rozhrnula plátěný vchod, vlezla dovnitř a vyzula si boty z kozlečiny.

Dračí král se zavrtěl ve spacím pytli a vzápětí se prudce posadil. Lucerna zavěšená pod stropem ozářila Daxův obličej. Kudrny nad čelem mu trčely do všech stran a na čelistech mu vyrazil stín na znamení, že se celý den neholil. Dělal ho to starším. Nevypočitatelnějším.

„Roo? Co ty tady –?“

„Jas mi na cestu nepřibalil stan,“ vyhrkla rozpačitě.

Dax se na ni chvíli díval. „Tak tě napadlo, že přespíš u mě.“

Znělo to jízlivě, jako by Roa byla vetřelec. Nežádoucí společnost.

Možná to tak je, pomyslela si Roa. Co když čeká někoho jiného?

Neměla však kam jít, proto jen vzdorně vystrčila bradu: „Jsem tvoje manželka, ne?“

Všimla si, že u lůžka leží Daxův úhledně složený vlněný plášť. Sáhla po něm a přetáhla si ho přes hlavu. Ústa i nos jí zahltila mátová vůně.

Dax už od dětství žvýkal mátové lístky pokaždé, když se ho zmocnila nervozita. Rozjasnilo mu to hlavu a utřídilo myšlenky.

Roa si lehla na rohož vedle Daxova spacího pytle a sfoukla plamínek lampy.

Zalila je temnota.

Dax stále seděl. V husté tmě nad sebou rozeznala černý obrys jeho hrudi.

„Tady je dost místa pro dva, Roo.“

To ani ve snu. I kdyby ji pouštní mráz trápil sebevíc, k Daxovi si pod přikrývku nevleze!

„Bude se dál ochlazovat,“ varoval ji Dax.

Roa se k němu otočila zády.

„Jak chceš,“ broukl Dax a položil se.

Měl samozřejmě pravdu. Roa v poušti vyrůstala a věděla mnohem líp než on, jak hrozný bývá noční mráz a že se v něm nedá spát. Za chvíli se zimomřivě třásla po celém těle. Schoulila se do klubička a snažila se nejektat zuby. Nakonec se posadila a pozorně se zaposlouchala do Daxova dechu. Když byl hluboký, pravidelný – důkaz, že Dax spí – opatrně se přesunula pod přikrývku.

Dax se zavrtěl a v polospánku šeptl: „Hvězdičko, vždyt máš nohy jako led.“

Hvězdičko? Znělo to skoro něžně.

Při tom pomyšlení Rou zamrazilo v zádech. *Ach ne!*

Považoval ji za někoho jiného. Za jedno z děvčat, které mu ochotně přišlo vklouznout do postele.

Zpanikařená Roa se od Daxe pokusila odtáhnout co nejdál. Švy spacího pytle se napínaly, ale marná snaha. Roa se stále dotýkala Daxova těla, sálajícího žárem jako praskající oheň.

Objal ji paží kolem pasu a přitáhl ji těsně k sobě. „Zahřeju tě.“

Roa ztuhla v očekávání, že Dax bude chtít něco na oplátku, že bude vymáhat, co mu manželka dluží a co mu ochotně nabízejí jiné ženy.

Neudělal to.

Roa dopočítala stý úder srdce a pak konečně usoudila, že je v bezpečí. Pomalu vmáčkla ledová chodidla mezi jeho horké kotníky. Dax sebou škulbl, ale neodtáhl se, naopak. Chodidly uchopil nejprve jednu její studenou nohu a po ní i druhou, třel je, snažil se v nich rozproudit teplotou krev.

Roa se snažila nevnímat, jak jí Daxův dech něžně ovívá šíjí, jak jim těla do sebe dokonale zapadají.

A především se snažila nepřiznat si, jak ve dnech před vzpourou viděla odlišného Daxe: krále, k němuž by dokázala cítit úctu, když už ne lásku. Ale ten Dax se vypařil v okamžiku, kdy mu na hlavu posadili královskou korunu, a Roa zůstala sama.

Či snad si toho krále – rozhodného, přemýšlivého, udatného – pouze vysnila, aby sama sebe přesvědčila o správnosti svého rozhodnutí provdat se za nepřitele a navždy tak za sebou nechat vše, co milovala?

Tak či onak, pro dnešní noc si Roa zkusila představit, že Dax po jejím boku je ten bývalý král.

A proto si dnes v noci dovolila usnout mu v objetí.

Bílá sklizeň

Jednoho osudného léta všechna pole na pahorkatině zbělela. Zpočátku se to stalo pouze na jediném políčku jednoho rolníka. Při sklizni se zlaté pšeničné klasy rozsypaly na stříbřitě bílý prášek. Mužovi sousedé se jen udiveně drbali ve vlasech a plnovousech a podělili se s nebožákem o svou úrodu; v duchu se radovali, že podobný mor nepostihl je.

„Příští rok bude jistě lepší úroda,“ prohodil výběrčí daní z Firgaardu, jenž si přišel vzít desátek z toho, co sousedé muži darovali.

V příštím roce se však nákaza rozšířila.

Tentokrát zasáhla všechna pole s pšenicí. Byl to přízračný pohled: místo zlatých klasů všude jen bílá, jakoby zasněžená pláň. Hornané, kteří zaseli něco jiného než pšenici, se o úrodu rozdělili s postiženými a v duchu děkovali bohům, že jim a jejich ječmenu a lnu se prokletí vyhnulo.

„Však ta bída nepotrvá věčně,“ tvrdili výběrčí daní, když odjížděli s vybraným desátkem. „Za rok ta nákaza pomine.“

Následujícího léta se bílý mor rozšířil na všechna pole po celé pahorkatině a veškerou úrodu bezohledně snížil na polovinu. Farmáři se snažili zachránit, co se dalo, ale to nevelké množství zdravého obilí jim zabavil král.

Než uběhl čtvrtý rok, lidé z pahorkatiny už neměli jídlo ani pro sebe, o rodinách nemluvě. Prosili Firgaard o pomoc a prominutí každoročních daní.

Král z Firgaardu jejich prosbu odmítl.

A tak když se posléze objevil výběrčí, do hlavního města se vrátila pouze jeho mrtvola. Rozzuřený král poslal k pěti Hlavním sídlům generála s legií vojáků, aby vzbouřence potrestal, ovšem horňané královu armádu vyhnali.

„Jiná možnost nám nezbývá!“ oznámil král ve veřejném proslovu.

Sankce na buřiče dopadly jako katův meč.

Nikdo nesměl na pahorkatinu poslat jakoukoliv pomoc. Nikdo jim nesměl poskytnout půjčku. S lidmi z pahorkatiny nesměl obchodovat nikdo z hlavního města a území sahajícího až po přístav Darmoor.

A celou tu dobu se bílý mor šířil dál. Zásoby a sýpky byly vyjedené do dna. Dobytek lidé porazili dřív, než jim uhynul hladem, maso usušili a dělili se s těmi, kteří měli ještě větší smůlu než oni. Celé tři roky se království Firgaard obracelo k horňanům zády a nechalo je hladovět. Matky se vzdávaly dětí, protože jim neměly co dát do úst. Otcové odešli přes poušť hledat práci na pobřeží či až za moře a svoje nepatrné výdělky posílali rodinám.

Lidé, kteří na pahorkatině zůstali, se přesto odmítli králi podvolit. Z postižených plodin zachraňovali, co se jen dalo, a jedli jen malé porce. Rybařili a chodili na lov. Společně se starali o děti ze sousedství a o jídlo se dělili s nejpotřebnějšími.

Přežili.

A současně v nich narůstal hněv.

4. kapitola

Rou probudil hlasitý, vytrvalý zvuk. *Břink! Břink! Břink!* Posadila se a zjistila, že Dax ve stanu není. Plátnem prosvítalo slunce a zalévalo ji zlatým šerem. Už se oteplovalo.

Bušení – kdosi o sebe tloukl dvěma hrnci – nabralo na tempo.

Břink! Břink! Břink!

Zvláštní, pomyslela si Roa a připlácla si dlaně na uši. *Určitě to je –*

Myšlenky jí zarazil nelidský skřek, při němž krev tuhla v žilách.

Roa vylezla ze spacáku a bosá se vyřítla ze stanu.

Spatřila je ihned: dva draky. Jeden měl barvu hnědé holé skály, druhý byl světle zlatý jako pšenice. Každý z nich byl dvakrát větší než kůň a měl dlouhé zahnuté rohy určené k rozpárání kořisti. S rozpřaženými křídly se blížili ke koním, kteří se vzpínali a řičeli a hrůzou kouleli očima.

Upchnout však nemohli; provazy byly uvázané pevně.

Z opačné strany tábora se rozléhalo řinčení. Před kuchyňským stanem stál vedle otevřeného ohně Roin bratr Jas, v jedné ruce držel železný kotlík a v druhé kovovou naběračku. Vší silou mlátil do dna kotlíku a soustředěně pozoroval dravce, které se snažil zaplašit.

Věděl stejně dobře jako Roa, že bez koní bude celá karavana odsouzená k smrti.

Plechové řinčení teď bylo ohlušující. Draci neklidně potřásali hlavou, ale nenechali se odradit. Hnali se stále blíž a zbývalo sotva pár úderů srdce, aby drápy jak nabroušenými noži začali rvát nechráněné koňské slabiny.

To Roa nemohla dopustit.

Jas zahlédl sestru a na okamžik odtrhl pohled od draků. Rázem pochopil, co chce Roa udělat.

„Roo, ne!“

Ale to už Roa vytáhla z pouzdra sestřin nůž a řítila se ke koním. Chytila provaz a zuřivě, ze všech sil začala přerézávat lano, zatímco se v duchu modlila k Nebeské tkadleně – která mistrně ovládala přestřihnutí všemožných vláken – ať jí pomůže.

Provaz byl příliš tlustý. Spálil jí ruku a vzdoroval čepeli. Draci se mezitím neúprosně blížili.

Lup!

Provaz se konečně přetrhl. Koně doslova vystřelili, přerýtli se kolem Jase a mezi stany, takže Roa zůstala stát o samotě a nechráněná. Pak zvolna rozpřáhli křídla obrovská jako námořní plachty a Roa zůstala ohromeně zírat na průsvitné blány prozářené sluncem.

„Roo!“

Cosí jí prosvištělo kolem hlavy. Roa nejdřív ucítila spáleninu a až poté zahlédla letící oheň.

Hořící šíp přelétl těsně nad dračími hlavami a Roa se ohlédla. Po Jasově boku stála Lirabel, u ohně zapalovala další šíp a chystala se ho vystřelit.

„Roo, utíkej!“

Roa před draky klopýtavě ucouvla.

Lirabel nepřestávala střílet, ovšem hrstkou šípů se drak zabít nedá, a zraněný drak je ještě agresivnější. I proto Lirabel záměrně mířila vedle a planoucí šípky dopadaly drakům k nohám, aby je vystrašily.

Kam se poděla Asha, když ji člověk nejvíc potřebuje? panikařila Roa v duchu.

Daxova sestra to s draky uměla.

Kéž by byl Dax v tomto směru aspoň z poloviny tak schopný jako ona!

Když se však Roa rozhlédla po stanech, po Daxovi nebylo ani památky.

Lirabel vystřelila čtvrtý šíp a vtom se světle zlatý drak zarazil. Jas přestal bušit do kotlíku. Roa viděla, jak drak vyklenul hadovitý krk směrem, kam Roa neviděla. Ostřím cvakáním cosi svému druhovi sdělil, načež – jako by usoudil, že tento zápas je pod jeho úroveň – prudce zamával křídly, aby se připravil vzlétnout. Druhý drak se zařídil podle jeho příkladu.

Rozvířený písek vlétl Roi do obličeje a poškrábal jí pleť. Honem se odvrátila a se zavřenýma očima tajila dech.

Oba draci vzlétli do vzduchu a ovanuli ji chladným stínem. Dívala se za vzdalujícími se tvory, jež zaclonili slunce a bušícími křídly jí vehnali vítr do obličeje.

Opět zavřela oči, a když je po chvílce zase otevřela, siluety obou draků mizely na východní obloze.

Šťastnou cestu! popřála jim, navzdory přestálé hrůze okouzlená jejich dokonalou krásou.

Sotva se však Roa obrátila k Lirabel, tábor se jí náhle nazlátle rozmazal před očima. Draci zmizeli, ale mezitím se zvedl vítr a písek se rozvířil. V prachu téměř nerozeznala stany, ale po chvílce spatřila Lirabel, jež spustila ruku s lukem dolů a třestila oči kamsi za Roina záda. Současně vypadl Jasovi kotlík s naběračkou.

„Pochytejte a přivažte koně!“ zahulákal na strážce přes nárazy větru. „Přípevněte všechny věci!“

Roa se otočila. Přes vzduch zhoustlý pískem neviděla na krok, v uších jí skučel vítr a na pažích jí vyskočila husí kůže.

Takhle hluboko v poušti mohlo vytí větru znamenat jediné.

Písečnou bouři.

Paží si zaclonila oči.

V dálce se zvedla stěna rudozlatého písku a s burácením se řítla přímo na tábor.

5. kapitola

Zatímco Lirabel hlasitě udělovala rozkazy, Roa se rozběhla k Daxovu stanu a vrhla se dovnitř. Písek se jí lepil na zuby, v očích jí páčil prach. Popadla jeho fialový šátek a pevně si ho ovinula kolem hlavy tak, aby jí kryl i nos a ústa. Navrch si navlékla Daxův kabát a opět se vyřítla ven.

Privítal ji chaos. Slunce se matně odráželo od šavlí pobíhajících strážců, kteří se rojili táborem jako vosy v rozšlápnutém hnízdě a zoufale se snažili tábor zabezpečit před náporom bouře.

Bohužel, stany nebyly dost odolné a tenké kolíky vítr vyrve ze země stejně snadno, jako když jehla projede látkou.

Proč jenom Dax nesplnil daný slib? A proč se před odjezdem nikdo neporadil s ní či s Lirabel nebo Jasem, kteří hrozby pouště důvěrně znají?

Roa užuž chtěla hvíznout na Essie, ale Essie s ní stále ještě nebyla. Do prsou se jí zahryzl další prudký nápor bolesti.

Bouři musí tedy přežít bez sestry.

„Roo!“ zavřískla na ni Lirabel zpanikařeně.

Sotva se Roa ohlédla, rázem zjistila, že kamarádce odnesl víchr šátek a dlouhé černé kudrny jí ztvrdly vrstvou lepivého zlatavého prachu.

„Nedal si říct!“ lapala po dechu Lirabel zlomená v pase vyčerpáním. „Oleander se splašila a... Roo, rozběhl se za ní!“

Roa přimhouřila oči a upřeně se zadívala do houstnoucího vzduchu. Po chvíli s námahou rozeznala dva vzdálené obrysy: Daxe a klisnu.

Král neznal základní pravidlo, jak přežít písečnou bouři.

Základní pravidlo znělo: Nikdy se nevzdaluj od tábora.

Vedle Roy se kuchařka snažila kvapem sklidit jídlo. Roa ji popadla za paži a přitom sáhla do jednoho dosud otevřeného pytle, z nějž vylovila křehké červené jablko. Chvatně si ho vecpala do kapsy Daxova pláště a rozběhla se k Jasoovi, jenž přivazoval prvního koně, kterého se mu podařilo odchytit. Popadla Poppy za uzdu, vyhoupla se na ni a zaryla jí bosé paty do slabin. Klisna vyrazila cvalem a kopyty vystříkla písek Roi do očí.

V dále nezřetelně rozeznávala Daxe s nahou hrudí, jak vzdoruje bouři.

Och, ti hloupí, pošetilí muži s jejich hloupými pošetilými nápady. Copak Dax neví, že vdechovat ten písek je smrtelně nebezpečné? Zanes mu plíce a udusí ho!

„Daxi!“ zavřískla, ale vítr jí to slovo oderval přímo od úst.

Rudohnědá klisnička Oleander odběhla od Daxe po každé, když se k ní jen trochu přiblížil, a vedla ho tak stále dál od tábora a blíž k vzedmuté hradbě písku, jež se k nim hnala jak vražedná záplavová vlna.

Roa se snažila vybídnout Poppy k větší rychlosti.

„Daxi!“

Tentokrát se ohlédl, zamával nahou paží; z bolestně staženého obličeje bylo zřejmé, že písek mu rozdírá kůži. Zachytil Roin pohled ve výseči nezakryté šátkem, který měla na hlavě. Zvedla ruku s jablkem, naznačila, co se chystá udělat, a pak jím mrštila Daxovým směrem.

Dax nějakým zázrakem jablko chytil.

Rudozlatý prach pohltil slunce a obloha potemněla. Poppy vycítila hrozbu, zaržála, a Oleander zastříhala ušima a toužebně pohlédla na jablko v Daxově ruce.

Roa se opatrně přiblížila.

Poppy zůstala stát. Oleander ostražitě popošla k Daxovi a mohutnými zuby mu vyškubla jablko z dlaně. Vzápětí Dax chytil klisnu za uzdu a vyhoupl se jí na hřbet.

Oblohu rozřalo ohlušující prásknutí hromu. Vylekaná Poppy se vzepjala a Roa by jistě spadla, kdyby ji Dax honem nepřidržel na koňském hřbetě.

Sotva se oba koně trochu zklidnili, Roa se otočila zády k bouři a cvalem se vracela k táboru. Dax na Oleander s ní držel krok.

Vřítily se do tábora.

Roa se ohlédla po králi a měla dojem, že v jeho pohledu už nevidí lehkomyšlného chlapce, ale někoho jiného, kdo jí byl matně povědomý.

Příválová vlna písku jim burácela v patách. Král a královna se obrátili k táboru a hnali koně ještě rychleji, dokud se neocitli mezi stany. Roa se natáhla po Oleandřině uzdě a oba koně zastavila naráz.

Dax i Roa seskočili na písek.

Vzápětí na ně udeřila hlavní vlna vzdmutého prachového oblaku a zahalila je neprůhlednou tmou. Rázem se prudce ochladilo.

Roa křečovitě stiskla víčka a opatrně dýchala přes šátek. Na vybranou teď měli pouze dvě možnosti: poslepu hledat stan, nebo zůstat na místě. První volba byla riskantnější, protože hrozilo, že tábor minou a beznadějně zabloudí v bouři.

Nakonec tedy Roa škusbla za uzdu obou klisen a přiměla je kleknout bok po boku na všechny čtyři. Potom pevně drapla Daxe za nahé předloktí a rukou mu sjela až k dlani. Bleskově si propletla prsty s jeho a stáhla Daxe na zem k Poppyinu boku, jenž jim měl posloužit jako štít před letícím pískem i jako zdroj tepla. Svezla se na kolena a Daxe donutila udělat totéž.

Písek je řezal do kůže; co nevidět ji rozdrásá až do krve. V mrazivé temnotě Roa přistrčila Daxe zády ke klisnině boku a pak si rozepnula plášť – jeho plášť – načež se mu schoulila do klína.

„Zakryj se!“ zamumlala přes vlněný šátek na ústech a vrazila Daxovi okraj pláště do ruky.

Dax objal Rou oběma pažemi, přitiskl ji k sobě a oba pevně zavinul do vlněného pláště, aby je uchránil před skučící vichřicí. Když se roztřásla chladem, objetí ještě zesílil.

Roa se tváří přitiskla na Daxovo srdce, zavřela oči a v duchu se modlila.

Modlila se, aby to byla jedna z těch prudkých rychlých bouří, co bleskově odezní..., a ne mnohadenní vichřice, jež by je rozleptala zaživa.

Trvalo celou věčnost, než se Poppy zklidnila a napjaté svaly se jí uvolnily. Roa pozorně naslouchala vichru, změnám v jeho intenzitě. Všimla si, že nesviští tak útočně jako zpočátku. Písek je nepřestával bičovat, ale už to nebolelo.

Zanedlouho vichr utichl.

Rozvířený písek klesl k zemi.

Bouře byla u konce.

Když se okolní svět ztišil, Roa odlepila tvář od Daxovy hrudi. Pustil ji, takže odhrnula těžký plášť a pomalu se mu zvedla z klína.

Písek byl studený, ale obloha se opět rozzářila žhnoucím sluncem. Roa zavřela oči a v duchu vřele děkovala za život.

Ohlédla se k Daxovi a spatřila, že je od hlavy k patě pozlacený písečným prachem.

Vědomí, že je v pořádku, pro ni znamenalo úlevu – kterou vzápětí vystřídal vztek.

Než však Daxovi stačila otlouct o hlavu pošetilost, s jakou se pustil do písečné bouře za prchajícím koněm, pohled za jeho záda jí vyrazil dech.

Tábor byl... pryč.

Před příchodem bouře tu stálo půl tuctu pestrých stanů, ale nyní viděla jen písek.

Roa v duchu chvatně přepočítala osoby. Jas právě zvedal Lirabel z písku. Kuchařka hledala svoje hrnce – jež odnesl vichr – a zůstali tu všichni strážci i služebnictvo.

Ale stany zmizely a s nimi i jejich zásoby. Voda. Jídlo. Oblečení. Všechno bylo pryč.

A s výjimkou Poppy a Oleander nezbyl jediný další kůň.

Roa věděla, co znamená zůstat uprostřed pouště bez vody či přístřeší. Při troše štěstí přežijou dva dny.

Budou-li mít smůlu, osudnou se jim stane už první noc.

Před třemi měsíci

Roa byla v otcově pracovně, kde se ukrývala před královým synem.

Dax dorazil dopoledne, bez pozvání či ohlášení. Roa přecházela po místnosti a nemohla si srovnat v hlavě, kde sebral tu drzost se vrátit a navíc čekat vřelé přijetí. Přímo v Roině domově!

Když se viděli naposledy, její otec vlekl Daxe pryč a zamkl ho do kumbálu bez oken.

Když se viděli naposledy, okradl ji o cosi nesmírně drahocenného. Při pohledu na Daxe – po dlouhých osmi letech – měla pocit, že polyká kámen.

U večeře se host bavil s jejím bratrem Jasem, jako by byli staří kámoši, a ne zapřísáhlí nepřátelé. Po jídle nabídl pomoc se sklizením nádobím.

Roa málem vyprskla čaj. Královský syn, pomyslela si, a chce pomáhat v kuchyni?

Matka pomoc odmítla, což Roa očekávala.

Ovšem Dax se nedal odradit. Předvedl neodolatelný úsměv. Pohledem roztavil chladnou vůli její matky a dokonce jí vzal nádobí z rukou se slovy: „Odnesu to za tebe, Desto.“ Jako by Roina matka nebyla zvyklá vléct z polí těžké pytle obilí či vytahovat obrovské džbery plné vody ze studní sídla Písň.

Bylo to k nevíře, ale matka s Daxovou pomocí souhlasila, i když bez úsměvu; místo toho upřela na královského syna pohled překypující žalem.

Později Dax stál vedle Roy u dřezu a bavlněnou utěrkou otíral talíře stejně rychle, jako je ona myla, a vyptával se na její rodinu a dokonce i na ni.

Roi to připadalo nesnesitelné. Nepřítel se objevil v jejich domě, vnutil se jim do kuchyně, snaží se jí zalíbit?

Jako by ani nebyl dědic trůnu v království Firgaardian – toho trůnu, který jejím lidem vysál všechnu krev a ohlodal maso z kostí.

Jako by to nebyl právě ten chlapec, který Roi ukradl její sestru.

Copak zapomněl, co udělal? Za koho se považuje?

Než ho Roa stačila praštit pánví přes hlavu, zasáhla Lirabel. Podívala se Roi do očí s němým příkazem: Zmiz! Uteč odtud! Já už se o to postarám!

Roa by ji nejradši objala.

Utekla do otcovy pracovny na opačném konci domu.

Ale ani tady nebyla v bezpečí. Sotva práce v kuchyni skončily, Dax zašel do místnosti hned vedle pracovny, aby si s otcem zahrál partii hry Bozi a netvoři.

Nebyl to ale právě její otec, kdo ho zamknul do kumbálu?

Nebyl to ale právě její otec, kdo dosud truchlil po dceři – ztracené Daxovou vinou?

Z myšlenek ji vytrhlo tiché zaklepání: ťuk-ťuk-ťuk.

Roa se zastavila a téměř vycenila zuby. Copak v celém domě není kam utéct?

Ale nebyl to Dax, kdo otevřel dveře a vešel do pracovny.

Byl to Theo. Oheň mu ozářil tmavé vlasy stažené do uzlu a vykreslil stíny na hubeném hrdle a tvářích. Pečlivě za sebou zavřel dveře.

Roa úlevou sykavě vydechla.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Z pohledu jí vyčetl: Jak se můžeš ptát?

Theo k ní zamířil. V dětství býval raubíř a rváč, a Roa se s ním nedokázala kamarádit, ale po osmi letech královských sankcí se proměnil v naprosto jinou osobnost. Těžké časy a boj o přežití udělaly z dědiců rodů Písni a Nebe oddané spojence.

„Slyšela jsi ho u večere?“ zeptal se Theo šeptem, protože věděl, že Dax je hned za stěnou. „Jak bezstarostně s tvým strýcem mluvil o úrodě obilí? Jako by většinu úrody nezničil bílý mor; jako by tvoji rodiče nevěnovali všechno, co mohli, ještě potřebnějším.“ Theo hořce dodal: „A ten otrok... jak se opovážil přivést do tvého domu otroka?“

Roa se celá nahrbila. „Nevím,“ vydechla. Podle ní byl hnus, když draksorové věřili, že mohou vlastnit lidské bytosti jako věci.

Znovu začala přecházet sem a tam.

Theo se při pohledu na její nervozitu uklidnil. „Jenom dva týdny a zase odjede.“ Uchopil Rou za paži a přitáhl si ji do náruče. „To přece zvládneš.“

Přikývla. Měl pravdu.

Roa se ohlédla ke dveřím vedoucím do sousední místnosti, kde Dax s jejím otcem právě hrál Bohy a netvory.

Proč přišel? napadlo ji.

Theův hlas ji vytrhl ze zamyšlení. Shlížel k ní tak soustředěně, jako by nestála v jeho objetí, ale ztracená